

ни добре. Никого не слушай, каквото и да те каратъ да правишъ.

Направилъ Шури Бури каквото му казало Милето, развързала се връвта, скочилъ весело на земята, превърналъ кафеза на фенерче и тръгналъ да търси къртицата. Вървълъ, вървълъ изъ разни подземия, най-сетне стигналъ до брѣга на едно бла-

то съ черна вода. Набрѣга къртичката си миела очитѣ. И колкото ги миела по-черни ставали. Приближилъ се Шури Бури тихичко задъ нея, помилвалъ я по гърба и тя се превърнала пакъ на

дървена клетка. Грабналъ Шури Бури зарадванъ клетката, да я занесе на Райското пиле, но въ това време изподъ земята изпъкнало едно черно дяволче.

— Слушай, — рекло то, — макаръ да ти е името Шури Бури, не можешъ да прескочишъ това бла-то.

— Мога, — отговорилъ Шури Бури, — ама не искамъ.

— Не можешъ, затова не искашъ. А ако го прескочишъ, ще ти подаря една златна топка.

Мислилъ, мислилъ Шури Бури каква дяволия му е скроило дяволчето, но не разбралъ. Гледа, блатото не е широко. Само да се метне и ще го прескочи. Дошѣло му се да спечели златната топка.

— Добре!

— рекълъ той. — Приготви топката!

Засилилъ се Шури Бури, но въ това време дяволчето духнало въ лицето му и Шури Бури цапналъ въ водата. Когато да излѣзе, какво

да види. Станалъ по-черенъ отъ дяволчето.

— Браво, браво! — закискало се дяволчето, — сега си приличаме като близначета.

Расърдилъ се Шури Бури и се хвърлилъ да натупа дяволчето, но изведнажъ то израстло като великанъ, натупало Шури Бури, взело му клетката, ударило я въ земята, и

